

Jákob példája

*Harcolni inkább öltre menni birkózni
öklelőzni az angyallal bilincsbe fogni
hajlékony derekát betörni hozzánk rántani
nevetve túrni öklei pörölycsapásait
örülni szánk szélén a vérnek
boldogan nyalogatni mert közelebb visz magunkhoz
csípőnk épségét jó vitézként védeni
fél-ösztönös fél-tudatos aggódással: mi lenne ha
kificamítaná az angyal s nem mozoghatnánk mint előbb
két melle közé belefúrni arcunkat
s olyan dühvel hogy legalább úgy fájjon nekünk mint neki
és nemcsak éjjel tenni mindezt hanem éjjel is nappal is
bár sántasággal sújtatunk a végén
De abbahagyni azt soha se Jákobként se angyalként
se győztesként se vesztesként (mert így is úgy is egyremegy,
de félreállni azt soha
küzddelemtől s más kapcsolattól elvágvá
a tárgyak és a levegő részvételen
süket és vak magánzárkái mélyein
hogy bőriünket élő meleg ne érintse
szorulni holt dolgok közé a szűk s a tág
ki- és berekesztettség jégűrébe —
igen: akkor jobb akkor inkább akkor jobb
harcolni folyton öltre menni birkózni*

Történet

*Viszi a szél viszi a szirmot
hozza a szél hozza a kormot*

*Azt hitte már szíve virágzik
jutott pedig fekete gyászig*

*Elvállik most tud-e temetni
sírdomb mellől útnak eredni*

*Hozza a szél hozza a kormot
viszi a szél viszi a szirmot*

Szemére emlékszem

Én a szemére emlékszem leginkább
parasztlány volt nyers vadvirág szemű
A nagyvilág még azt se tudta hogy van
a kisvilágból már sok behullott
Mezítláb járt nagylábujjain sarkain
porszürke repedések cirmai
Én a szemére emlékszem leginkább
a Duna és az ég lakott szemében
Akkor is ha hajnalban napkeletkor
vörös vizet hordott föl a folyóból
a hegyderékre szőlőt permetezni
Akkor is ha a másik part felől
alkonyatkor a töltés oldaláról
libái mellől a folyóra bámult
Én a szemére emlékszem leginkább
parasztlány volt nyers vadvirág szemű
maga is vadvirág ártatlan-éhes
termékenyülni szülni élni vágyó

6

KIRÁLY LÁSZLÓ

Szilágyi Domokos sétái

Ugatnak már a Kányafő kutyái,
és ez a tél is lassan eltelik.
Sok mindent vártunk, s lett csak lári-fári
és entyem-pentyem, s az is csak reggelig.
Idegeinket rossz szagok hergelik:
valami rothadás, se téli, se nyári.
Élni fogunk, ha kegyyel engedik:
pálinka jankó és hanyattfekvő sári.
Am az eltűnőnek eltűnnek hazái,
s a kakas szava is: negyedik...
Vonítanak vadul a Kányafő kutyái
ezer lelked van — ezer megtörik.